

Vyvěšeno dne: 13. 1. 2020
Svěšeno dne: 27. 1. 2020

Jana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a. s.**, se sídlem Radlická 3294/10, Praha 5, zastoupen JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2019, č. j. 31 A 136/2017 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Roberta Nerudy, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádostí ze dne 1. 12. 2016 požádal žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“) žalovaného o poskytnutí rozhodnutí žalovaného „*vydaného dne 22. 12. 2015 ve správním řízení pod sp. zn. ÚOHS-S669/2013/DP*“.

[2] Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. ÚOHS-V0224/2016/IN-49967/2016/440/PŠk, žalovaný žádost odmítl podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu informacím, neboť se dle jeho názoru jedná o informaci, na kterou se zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahuje. Žalovaný uvedl, že požadované rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015, č. j. S669/2013/DP-45881/2015/830/DKI (dále též „rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015“), doposud nenabylo právní moci, neboť proti němu byl podán rozklad. Podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) přitom platí, že žalovaný zveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí. Dané ustanovení je speciální právní normou vůči zákonu

o svobodném přístupu k informacím, a uplatní se tedy přednostně. Výkladem *a contrario* lze tudíž dovodit zákaz poskytování rozhodnutí nepravomocných.

[3] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí rozkladem, ve kterém s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 55/2013 - 50 (dále též „rozsudek sp. zn. 29 A 55/2013“), a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 66/2015 - 30 (dále též „rozsudek sp. zn. 3 As 66/2015“) dovozoval nesprávnost závěru žalovaného.

[4] Předseda žalovaného rozklad žalobce rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017, č. j. ÚOHS-R0013/2017/IN-08985/2017/310/TFr (dále též „rozhodnutí o rozkladu“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil. Odkázal opět na § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, podle kterého *Úřad kromě pravomocí podle jiných ustanovení tohoto zákona zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí*. V odůvodnění dále uvedl, že jakkoli rozsudky sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015 odmítly argumentaci žalovaného o zákazu poskytování nepravomocných rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o veřejných zakázkách“), tyto se netýkají oblasti ochrany hospodářské soutěže. Režim poskytování správních rozhodnutí v oblasti veřejných zakázek je odlišný od poskytování správních rozhodnutí v oblasti hospodářské soutěže. Účastníkem řízení o veřejných zakázkách je povětšinou veřejná instituce jako zadavatel, a poskytnutí jí se týkajícího rozhodnutí jí tak nijak výrazně neuškodí. V oblasti ochrany hospodářské soutěže je však situace odlišná. Prvostupňové rozhodnutí, které bylo napadeno rozkladem, a jehož osud tak není jasný, nelze třetí osobě poskytnout, neboť tato by jej mohla zneužít vůči účastníku daného řízení (mohlo by dojít k poškození dobré pověsti a konkurenceschopnosti účastníka řízení). Nadto, pokud by žalovaný žalobci požadované rozhodnutí poskytl, mohlo by se ze strany žalovaného jednat o porušení práva na svobodné podnikání toho účastníka, kterého se rozhodnutí týká. Vzhledem k možnému zneužití informací žádaných žalobcem je přitom nutné dát v testu proporcionality přednost právu na svobodné podnikání účastníka daného řízení před právem žalobce na informace.

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí o rozkladu žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí o rozkladu a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu je jednak nepřezkoumatelné, a to v části týkající se testu proporcionality, a jednak nezákonné v části týkající se právního hodnocení aplikace § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Ačkoliv totiž žalovaný v rozhodnutí o rozkladu tvrdí, že pro posouzení věci je nutné provést test proporcionality, jeho rozhodnutí test proporcionality ve skutečnosti neobsahuje. Žalovaný pouze konstatuje střetávající se ústavní práva a bez bližšího zdůvodnění a zohlednění možností ochrany práv dotčeného subjektu poskytovaných zákonem o svobodném přístupu k informacím upřednostňuje ochranu práva na svobodné podnikání nad právem na informace. Krajský soud dále konstatoval, že pro oblast ochrany hospodářské soutěže není namístě přijmout jiné závěry, než ty, které již byly učiněny v rozsudcích sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015 pro oblast veřejných zakázek (ve kterých správní soudy odmítly výklad žalovaného, že z důvodu speciality § 123 zákona o veřejných zakázkách nelze poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím nepravomocné rozhodnutí žalovaného). V souzené věci se sice jedná o aplikaci § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, nicméně již textace tohoto ustanovení je v podstatné míře shodná s § 123 zákona o veřejných zakázkách. Argumentace žalovaného stran specifické povahy rozkladového řízení ve věcech ochrany hospodářské soutěže

pokračování

není přiléhavá. Poskytnutí každého nepravomocného rozhodnutí sebou nese riziko vůči dotčenému účastníku řízení. Ani žalovaným zdůrazňovaná možnost poškození dobré pověsti a konkurenceschopnosti účastníka řízení neodůvodňuje odchýlení se od závěrů rozsudků sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015. Krajský soud pak žalovanému vytkl i to, že se ani v obecné rovině nevypořádal s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10.

III.

[6] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností.

[7] Stěžovatel je názoru, že krajský soud nesprávně posoudil otázku aplikace § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Rozsudky sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015 nelze na danou věc aplikovat, neboť tyto se týkají poskytování rozhodnutí ve věci veřejných zakázek. Mezi řízením ve věci veřejných zakázek a řízením ve věci ochrany hospodářské soutěže však existují zásadní odlišnosti. Tyto se nejvíce projevují v povaze subjektů zde vystupujících. V řízení o veřejných zakázkách je sankcionovaným subjektem povětšinou veřejná instituce (jako zadavatel); poskytnutí nepravomocného rozhodnutí nemůže nijak zasáhnout do jejího práva na svobodné podnikání či jiných práv. Poskytnutí prvostupňového rozhodnutí ve věci veřejných zakázek nadto může přispět ke kontrole toho, jak daná veřejná instituce nakládá s veřejnými prostředky. V oblasti hospodářské soutěže je ovšem situace zásadně odlišná. Rozhodnutí vydaná v oblasti ochrany hospodářské soutěže se týkají především soukromých právnických a fyzických osob. Poskytnutí nepravomocného rozhodnutí v takové situaci povede ke zveřejnění citlivých údajů o hospodaření soukromoprávního subjektu, a bude proto představovat nepřiměřený zásah do jeho práv (zejména práva na svobodné podnikání, práva na informační sebeurčení a práva na soukromí). Podle stěžovatele má proto účastník řízení ve věci ochrany hospodářské soutěže důvod legitimně očekávat, že rozhodnutí týkající se jeho podnikatelské činnosti nebude zveřejněno dříve, než nabude právní moci. Z důvodu kolize dvou ústavních práv (práva na informace a práva na svobodné podnikání v prostředí nenarušené hospodářské soutěže) je podle stěžovatele namísto aplikovat test proporcionality, který vyznívá pro dočasné a částečné omezení práva na informace (které je nadto do jisté míry uspokojováno uveřejňováním tiskových zpráv na internetových stránkách stěžovatele) na úkor trvalého a neodstranitelného zásahu do práva na podnikání. Podle stěžovatele je nutno poukázat i na zásadní odlišnosti mezi poskytováním nepravomocných rozhodnutí žalovaného a poskytováním nepravomocných rozsudků (kterým se zabýval krajským soudem odkazovaný nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). Jednání před soudem a vyhlášení rozsudků probíhá v zásadě veřejně, správní řízení je však neveřejné a rozhodnutí jsou zasílána pouze účastníkům řízení.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Trvá na tom, že stěžovatel postupoval nezákonně, když odepřel poskytnutí požadované informace. Žalobce se plně ztotožňuje s odůvodněním a argumentací krajského soudu. Argumentaci stěžovatele naopak považuje za účelovou, obstrukční a nesprávnou. V pozitivním právu nelze najít oporu pro závěr stěžovatele o nutnosti odlišného režimu pro § 123 zákona o veřejných zakázkách a § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Argumentace stěžovatele ohledně specifik řízení ve věci ochrany hospodářské soutěže je

irelevantní. Obsahuje pouze obecné proklamace a je vytržena z kontextu. Nelze přijmout ani tvrzení stěžovatele, že veřejný zadavatel by měl požívat nižšího stupně ochrany. Stejně tak neobstojí argumentace stěžovatele ohledně rozdílů mezi poskytováním soudních rozhodnutí a správních rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím poskytuje dostatečné záruky ochrany dalších práv (práva na soukromí, práva na ochranu osobních údajů). Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením stěžovatele ohledně zásahu do dobré pověsti účastníka řízení; skutečnost, že určitý subjekt byl shledán vinným z protisoutěžního jednání, zveřejňuje sám stěžovatel formou tiskových zpráv. Test proporcionality provedený stěžovatelem v kasační stížnosti je dle žalobce nesprávný, a nadto nemůže suplovat nedostatky testu proporcionality provedeného v řízení o rozkladu. Konečně pak žalobce poukazyval na účelovost postupu stěžovatele. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže (podle kterého *Úřad kromě pravomocí podle jiných ustanovení tohoto zákona zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí*) je speciální právní normou, která bez dalšího vylučuje, aby stěžovatel podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytl nepravomocné rozhodnutí týkající se ochrany hospodářské soutěže. Z důvodu zásadních odlišností oblasti ochrany hospodářské soutěže a oblasti veřejných zakázek nelze podle názoru stěžovatele na věc aplikovat závěry rozsudků sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015.

[13] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Naopak plně aprobuje závěry rozsudku krajského soudu, na jehož odůvodnění v podrobnostech odkazuje.

[14] Kasační soud předně souhlasí s krajským soudem v tom, že na projednávanou věc je nutné vztáhnout obecné závěry rozsudku sp. zn. 29 A 55/2013 a rozsudku sp. zn. 3 As 66/2015. V těchto rozhodnutích soudy označily za nesprávný postup nynějšího stěžovatele, který s odkazem na specialitu § 123 zákona o veřejných zakázkách odmítl podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout své nepravomocné rozhodnutí.

[15] V rozsudku sp. zn. 29 A 55/2013 krajský soud uvedl, že *„není vůbec namístě hledat mezi jednotlivými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách (tedy zejména jeho § 123) a zákona o svobodném přístupu k informacím vztah generality a speciality, neboť se vzájemně nederogují, výbrž doplňují. Žalovaný tak má v první řadě poskytovat informace vztahující se k jeho citované působnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nelze pochybovat o tom, že takovými informacemi jsou v obecné rovině též správní rozhodnutí vydávaná žalovaným při výkonu dané působnosti (viz též níže citace z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). K tomu ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách dodává, že „Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese.“ Jak plyne z § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním. V případě ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách se ve vztahu k Úřadu jedná o doplnění normy, která obecně upravuje rozsah informací, jež povinné subjekty ze zákona zveřejňují, tedy poskytují i bez žádosti. Toto doplnění ukládá žalovanému nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím (a oproti většině ostatních správních úřadů) specifickou*

pokračování

publikační povinnost obledně jeho pravomocných rozhodnutí. Z takto uložené povinnosti však nelze explicitně ani implicitně dovodit zákaz poskytnout k individuální žádosti o informaci nepravomocné rozhodnutí žalovaného. Jinak řečeno, citované ustanovení toliko pozitivně normuje, že Úřad průběžně zveřejňuje pravomocná rozhodnutí na internetu. Jde tedy zjevně o určitou nadstandardní informační povinnost žalovaného, která se ovšem nijak nedotýká minimálního standardu v podobě obecné úpravy poskytování informací. Odlišný účel předmětného ustanovení je přitom patrný také již z toho, že nereguluje poskytování informací na základě individuálních žádostí, nýbrž neadresně, vůči celé veřejnosti. Ostatně ani samotný text § 123 zákona o veřejných zakázkách není formulován jako důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí určité informace. Výkladu žalovaného ale nespědí ani systematické umístění tohoto paragrafu. Závěr, že smyslem § 123 zákona o veřejných zakázkách není omezení přístupu k informacím, nýbrž naopak posílení informovanosti veřejnosti, pak jednoznačně plyne též z důvodové zprávy k zákonu o veřejných zakázkách (viz digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, dostupný na www.psp.cz, 4. volební období, 2002-2006, sněmovní tisk 1076/0), v níž je k dotčenému paragrafu (původně označenému jako § 120) uvedeno, že „[z] důvodu rychlé a operativní informovanosti veřejnosti se navrhuje zveřejňovat pravomocná rozhodnutí Úřadu, at' ve věci nebo o uložených pokutách za porušení zákona, na internetové adrese Úřadu (<http://www.compet.cz>).“

[16] Kasační stížnost nynějšího stěžovatele proti citovanému rozsudku sp. zn. 29 A 55/2013 byla zdejším soudem zamítnuta rozsudkem sp. zn. 3 As 66/2015. Zdejší soud k dané otázce konstatoval: *„V poslední námitce dovozoval stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky podle § 103 odst. písm. a) s. ř. s. v řízení před krajským soudem. To spatřoval v chybném posouzení vztahu zákona o svobodném přístupu k informacím k ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách. Nejvyšší správní soud se však s argumentací stěžovatele neztotožňuje. S jeho argumenty se přesvědčivě vypořádal již krajský soud, proto na ně Nejvyšší správní soud odkazuje a jen stručně doplňuje. Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86). Zákon o veřejných zakázkách neobsahuje komplexní právní úpravu práva na informace, proto ani nevylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel má pravdu v tom, že zvláštní zákon může úpravu práva na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím modifikovat, kupříkladu vytvořit speciální důvod pro odmítnutí určité žádosti o poskytnutí informace. Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách ovšem takový speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nepředstavuje. Podle § 123 zákona o veřejných zakázkách Úřad průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese. Je zjevné, že tato norma neobsahuje žádnou výjimku z úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak zcela mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím rozšiřuje okruh informací, které Úřad (tedy v nyníjší věci stěžovatel) poskytuje zveřejněním na internetu. V případě zveřejnění pravomocného rozhodnutí podle § 123 zákona o veřejných zakázkách se totiž jedná o další údaj, jenž stěžovatel jako povinný subjekt zveřejňuje, a to vedle údajů podle § 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z textu § 123 zákona o veřejných zakázkách nepochybně, že by tato norma v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím vylučovala poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí. Odlišný závěr nelze dovodit ani ze smyslu a účelu § 123 zákona o veřejných zakázkách. Jak totiž správně krajský soud uvádí s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu o veřejných zakázkách, smyslem uvedeného ustanovení bylo posílit informovanost veřejnosti o činnosti stěžovatele, a to v současnosti zdaleka nejúčinnější formou, tedy prostřednictvím internetu. Dovožovat z něho, že by poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo protizákonné, nelze. Ustanovení § 123 je ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím nadstandard, aniž by vylučovalo aplikaci tohoto zákona na jiná než pravomocná rozhodnutí. Názor stěžovatele, že § 123 zákona o veřejných zakázkách je nutno vyložit argumentem a contrario, není správný. Pokud by stěžovatel chtěl tento argument použít, vyplývalo by z něj jediné: na své internetové adrese nemusí publikovat jiná než pravomocná rozhodnutí. Tento argument však nelze v souladu s pravidly jeho užití vztáhnout mimo referenční rámec zákona o veřejných zakázkách a vyvozovat z něj jakékoliv důsledky pro aplikaci zákona o svobodném přístupu*

ke informacím. Ani publikace nepravomocného rozhodnutí stěžovatele na internetu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu ke informacím tedy nemůže být v rozporu s § 123 zákona o veřejných zakázkách.“

[17] Výše uvedené závěry (učiněné nadto dále i v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 126/2015 - 33, a ze dne 20. 9. 2017, č. j. 9 As 230/2016 - 37) lze s ohledem na podobnost obou zákonných ustanovení použít i na řízení podle zákona o ochraně hospodářské soutěže, a to i přes stěžovatelem akcentované rozdíly obou zákonů a účastníků předmětných řízení. Texty obou zákonných norem jsou principiálně velmi obdobné a směřují ke stejnému cíli (podle zákona o veřejných zakázkách stěžovatel *průběžně uveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese*; podle zákona o ochraně hospodářské soutěže pak stěžovatel *zveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí*). Ani jedno z ustanovení přitom nelze považovat za důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Zákonodárce se v tomto smyslu nevyjádřil ani v § 123 zákona o veřejných zakázkách, ani v § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Zákonodárce v posledně uvedené normě pouze ukládá stěžovateli nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím, které informace (rozhodnutí) má bez dalšího zveřejňovat. Uvedené ustanovení toliko stanoví, že stěžovatel mimo zákon o svobodném přístupu k informacím zveřejňuje svá pravomocná rozhodnutí vydaná v oblasti ochrany hospodářské soutěže, a to nikoli adresně, nýbrž vůči celé společnosti. Jinými slovy, ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže (stejně jako § 123 zákona o veřejných zakázkách) není formulováno jako důvod pro odmítnutí informace požadované na základě individuální žádosti. Podrobněji viz argumentaci Nejvyššího správního soudu k obdobně koncipovanému § 123 zákona o veřejných zakázkách. O závěru, že smyslem § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže není omezení poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím (shodně jako v případě zákona o veřejných zakázkách) svědčí i důvodová zpráva k danému ustanovení, která stanoví, že se jedná: „o pravomoci dozorové a informační, prostřednictvím kterých je Úřadem zajišťována efektivní ochrana hospodářské soutěže prostřednictvím soustavného výkonu dozoru nad dodržováním pravidel soutěže a prostřednictvím veřejné informovanosti.“ Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele stran údajně zásadně rozdílné povahy účastníků daných řízení. Závěry rozsudků sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015 jsou totiž založeny na logickém, jazykovém a teleologickém výkladu daných norem, a nikoliv na povaze subjektů účastnících se řízení o veřejných zakázkách. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by se rozhodnutí ve věci veřejných zakázek týkalo vždy výhradně veřejných institucí, a rozhodnutí ve věci ochrany hospodářské soutěže pak naopak výhradně soukromých subjektů. Zadavatelem veřejné zakázky může být i soukromý subjekt, přičemž rozhodnutí vydaná na poli veřejných zakázek mohou obsahovat „citlivé“ údaje i o jiných subjektech, než o veřejných zadavatelích (typicky dodavatelé); rozhodnutí vydaná na poli ochrany hospodářské soutěže pak mohou obsahovat i údaje o veřejných subjektech. Nutno dodat, že zákon o svobodném přístupu k informacím obsahuje širokou škálu prostředků majících za cíl zabránit porušení práv subjektů (jak soukromých, tak veřejných), jichž se mohou poskytnuté informace zprostředkovaně týkat (viz zejména § 9 a § 11 daného zákona).

[18] Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že řízení týkající se ochrany hospodářské soutěže by bylo (ve vztahu k jádru sporu) natolik odlišné od řízení ve věci veřejných zakázek, že by bylo nutné odchytil se od závěrů rozsudků sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015.

[19] Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že dospěl k závěru, že na souzenou věc je nutné vztáhnout obecná východiska rozsudků sp. zn. 29 A 55/2013 a sp. zn. 3 As 66/2015 a odmítnout závěr stěžovatele ohledně vztahu speciality mezi § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže a zákonem o svobodném přístupu k informacím.

pokračování

[20] Přisvědčit nelze ani kasační námitce, že krajský soud pochybil, pokud při rozhodování zohlednil závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 se Ústavní soud zabýval tím, zda je ústavně konformní vyluka z poskytování informací týkající se všech nepravomocných rozsudků soudů. Dospěl k závěru, že nikoliv. Obecné závěry daného nálezu jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc. Není rozhodné, že správní řízení je neveřejné (na rozdíl od veřejného vyhlášení rozsudků). Veřejnost vyhlášení rozsudků byla jednou ze skutečností zmíněných Ústavním soudem, nikoliv však skutečností jedinou a rozhodující. Zdejší soud ostatně již judikoval, že omezení práva na informace nelze odůvodnit tím, že určitý úkon je neveřejný. Nemožnost účastnit se daného úkonu nelze vykládat tak, že jednotlivci nemají právo na informace o jeho výsledku (srov. rozsudky ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 - 62, či ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86).

[21] Odmítnout je pak nutno i výslovné tvrzení stěžovatele, že v rámci ochrany hospodářské soutěže nemůže dojít k naplnění účelu práva na informace v podobě kontroly veřejné moci financované z veřejných zdrojů, neboť v dané oblasti je dozorová pravomoc stěžovatele zaměřena na soukromé subjekty. Předmětem práva na informace v dané oblasti totiž není poskytnutí informací o soukromých subjektech, nýbrž veřejná kontrola výkonu státní moci ze strany samotného stěžovatele. Jak již ostatně uvedl Ústavní soud, „[s]myslem a účelem práva na informace je totiž veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci; ta je z logiky věci realizována – a tím i způsobilá podléhat legitimní kontrole – nejen v rozhodování o veřejnoprávních věcech, ale i v rozhodování ve sporech soukromoprávních.“ (viz náleze ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, 123/2010 Sb.).

[22] Stěžovatel dále v kasační stížnosti obsáhle poukazyval na práva účastníka řízení, která by mohla být poskytnutím nepravomocného rozhodnutí dotčena (právo na soukromí, právo na svobodné podnikání atd.) a dovozoval, že je nutné provést test proporcionality, který vyznívá ve prospěch práv dotčeného účastníka řízení na úkor práva na informace.

[23] Nejvyšší správní soud uvádí, že nepochybně je možná dotčení práv účastníka řízení, ze kterého vzešlo rozhodnutí, o jehož poskytnutí je žádáno (v tomto ohledu ovšem nelze nepoukázat na fakt, že sám stěžovatel v kasační stížnosti sděluje, že o vydání rozhodnutí ve věci veřejných zakázek informuje veřejnost pomocí tiskových zpráv). Tato skutečnost nicméně nemůže odůvodnit paušální vyloučení poskytování veškerých nepravomocných rozhodnutí za situace, kdy toto neplyne z právní úpravy (viz výše). Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Právě za účelem ochrany práv a svobod dotčených subjektů přitom zákon o svobodném přístupu k informacím obsahuje širokou škálu prostředků (viz zejména § 9 a § 11 daného zákona). Pokud i za využití těchto prostředků bude nadále docházet ke kolizi práva na informace s jiným ústavně zaručeným právem, je skutečně (jak tvrdí stěžovatel) namísto provést test proporcionality. Tento test je přitom nutno adekvátně odůvodnit a při jeho provedení zohlednit konkrétní skutkové a právní okolnosti jednotlivého případu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, či ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16). Krajskému soudu je nutno přisvědčit v tom, že stěžovatel uvedená pravidla nerespektoval. Zaprvé vůbec nezohlednil možnosti ochrany práv dotčeného účastníka zakotvené v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Zadruhé pak sice v rozhodnutí o rozkladu proklamoval nutnost provedení testu proporcionality, aby následně bez bližší argumentace (pouze s odkazem na možné zneužití požadované informace a na menší intenzitu újmy žalobce) upřednostnil právo na ochranu svobodného podnikání nad právem na informace. Pokud se pak stěžovatel snaží nedostatek svého odůvodnění odstranit až v kasační stížnosti, konstatuje soud, že účelem soudního řízení

není doplňovat odůvodnění správních rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015 - 107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 - 68, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43).

[24] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud nepochybil, když s odkazem na nesprávné právní posouzení vztahu § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže k zákonu o svobodném přístupu k informacím a s odkazem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí o rozkladu toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení kasační soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží úspěšnému žalobci.

[27] Přiznaná náhrada nákladů řízení spočívá v odměně zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci žalobce též náhrada jeho hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože zástupce žalobce je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH (HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář), zvyšuje se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %) a celkově tak činí 4 114 Kč (viz § 57 odst. 2 *in fine* s. ř. s. či rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 As 276/2017 - 70). Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2020

L. S.

JUDr. Tomáš Foltas v. r.
předseda senátu